

Školitelský posudek diplomové práce „Finská dramatika na českých jevištích“

Barbora Špronglová, studentka dvojborového studia finština – divadelní věda předložila k obhajobě diplomovou práci s výše uvedeným názvem.

Po úvodu, v němž diplomantka jasně a srozumitelně vysvětlí cíle své práce, spočívající ve zpracování dosud nikde – alespoň podle mých informací – nepojednávaného tématu inscenací finských dramatiků v českých divadlech, je čtenář ve více méně chronologické řadě zešíroka a podrobně seznamován s tím, jak jednotliví čeští divadelní tvůrci přistupovali k látce svého výběru, a to především na základě jeho dobového vnímání ze strany kritiky v českém tisku, přičemž je komentován i onen samotný výběr. Výběr materiálu diplomantčin je sice omezen na činohru, dramatický text a finštinu (viz kpt. 1.1), poté je však její zpracování již vedeno v duchu „vyčerpávajících“, ať už se jedná o ND či dalece mimopražskou regionální scénu nebo v podstatě studentské divadlo.

BŠ vidí oblast svého výzkumu v širokém kontextu historie českého divadelnictví procházejícího různými politickými a společenskými peripetiemi, ve spojitosti se situací v tom kterém divadle, kde byly finské hry uváděny, a rovněž v rámci tvorby jednotlivých finských dramatiků, které ještě v závěru práce zařazuje do příslušných vývojových kategorií rozpoznatelných v dějinách finského dramatu, přičemž právě spojení kontextu českého a finského je jednou z hlavních přidaných hodnot práce.

Periodizace do kapitol 2 (Wuolijoki), 3 (Kivi, Waltari, Seppälä) a 4 (Ruohonen, Jokela, Klemola) je logická a zcela odpovídá jak záměru práce, tak běžnému úzu. Způsob vyjadřování a argumentace diplomantky ze svého úhlu pohledu hodnotím jako lepší než bezproblémový.

BŠ je po S. Salmele již druhou diplomantkou, která – a navíc v krátké návazné době – zvolila na našem úseku finštiny za téma své DP divadlo, čímž tak dokázala propojit oba obory svého studia – což je zvláště praktické a oceněníhodné jak z naší strany, tak zjevně i ze strany našich fakultních kolegů divadelních vědců, tak implicitně i z hlediska původce filozofie dvojborového studia obecně. Vedle svého divadelněvědného – či divadelněhistorického rozměru práce rovněž zaplňuje další mezeru z „nezmapovaných“ témat, tak či onak souvisejících s finskou literaturou, potažmo kulturou, v našich zemích, proto dalším klíčovým slovem (v. s. 4) by mohlo být spojení „česko-finské (kulturní) vztahy“.

BŠ prokázala navíc schopnost samostatné badatelské práce a to velmi poctivé kvality, což se projevuje vedle samotného zpracování též v úctyhodném podrobném seznamu sebraných materiálů velmi různého spektra – například u kritik se diplomantka vůbec neomezuje pouze na hlavní periodika. Je s podivem, že u tak rozsáhlého materiálu v kontextu odkazování na něj v samotném textu DP vykazuje práce velkou přesnost a minimum chyb (v. například pozn. 69, s. 125 poslední tři řádky zřejmě „utekly“ od Hellmuthové). Dále je třeba ocenit názornou barevnou dokumentaci v podobě příloh k práci.

I když žádná DP nemůže být úplně bez nedostatků, je třeba předeslat, že níže zmiňované jsou spíše marginálnější či vyloženě marginální povahy, a že je spíše problém najít nějaký závažnější. U kapitol 2.3.3.3. a 3.3.4.4. mohlo být vysvětleno, proč zde nejsou zpracovány některé recenze, u ŠD chybí info o divadle, které jinde je, samotná důkladnost uvádění pramenů rovněž přímočařeji odhaluje případná vybočení od této důkladnosti.

Žánrologické pojednání v poznámce 216 je ve skutečnosti poněkud složitější - nicméně zde se nejedná o záležitost příliš relevantní přímo u vlastního tématu práce. Formulačních nepřesností není mnoho, jedné formální nesoustavnosti (velká písmena s. 28) si například povšimne jen velmi pozorný čtenář. K některým náležitostem – především v závěru (6 (?) *realistických zpracování finské klasiky, rámeček chápání prezentace finské kultury*) - bude jistě možnost se vyjádřit i při obhajobě.

Z hlediska výše zmíněné důkladnosti a originality je třeba zopakovat, že odborný přínos práce pro úsek finštiny je neoddiskutovatelný a že by podle možností bylo myslitelné výsledky práce doporučit k publikaci v popularizačním i odborném, zjevně nejspíše divadelním či odborném teatrologickém tisku.

O hodnocení „výborně“ nemůže být pochyb.

